

Mesageri ai neprihănirii

20 noiembrie 2005

Dennis Hokama

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are nevoie din ce în ce mai mult de o explicație satisfăcătoare în ce privește întârzierea celei de-a doua veniri. Teza respingerii soliei prezentată de Wieland și Short a atins o coardă sensibilă în adventism.

Wieland și Short pot cunoaște ceva sau pot să nu cunoască nimic despre 1888, sau despre neprihănirea prin credință. Ei chiar i-au mărturisit lui Leroy Froom: “Mărturisim că nu cunoaștem nimic mai mult în această chestiune decât a fost scris în lucrările lui Ellen G.White.” Și-au petrecut toată viața studiind, nu 1888 și neprihănirea prin credință în sine, ci 1888 și neprihănirea prin credință așa cum a rezultat din scrierile lui Ellen White și a celor doi soli (A.T. Jones și E.J. Waggoner) susținuți de sora White. Acest lucru au făcut ei cunoscut în mod sincer încă de la început, și nu s-au schimbat.

Indiferent dacă aceasta este o cale potrivită pentru a descoperi adevărul despre 1888 și motivul acestei lungi întârzieri a celei de-a doua veniri, sau nu, nu acesta este subiectul acestui material. Dar istoria ne va arăta că odată admise premisele lor, ei și-au dovedit că își pot apăra formidabil tezele împotriva întregii opoziții timp de peste o jumătate de secol.

Aceia care n-au fost de acord cu punctele lor de vedere de-a lungul ultimei jumătăți de secol, fără ca mai întâi să renunțe la logica lor, ca Froom și Knight, și-au frânt sulițele doveditoare în logica aceea de granit. Pe de altă parte, teologii care au respins public logica lor, punând la îndoială integritatea istorică a lui Ellen G.White, cum ar fi Desmond Ford și chiar Robert Brinsmead, curând s-au plasat într-o poziție teologică divergentă cu frații chiar mai mare decât cea a lui Wieland și Short. Astfel că impasul este foarte probabil să continue.

Ceea ce nu poate fi tăgăduit este faptul că Ellen White a scris extrem de negativ despre sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis din 1888 și despre toți cei care s-au opus atât ei cât și soliei celor doi – Jones și Waggoner. Aceia care s-au opus ei atunci, s-au simțit pe deplin justificați în demersul lor, bazându-se pe aparenta contradicție a afirmațiilor făcute de Ellen White mai înainte. Ellen White a negat acuzația aceasta, la aceasta alăturându-se desigur și Wieland și Short.

Dar indiferent dacă ei au dreptate în ce o privește Ellen White, 1888, neprihănirea prin credință sau cauza Marii Întârzieri, cine poate contrazice concluzia că în timp ce au dus lupta cea bună, Wieland și Short nu au descoperit izvorul tinereții?